

persones són individus, xicotets elements d'un gran engranatge que té com a fita principal aconseguir guanys.

El capitalisme, a més, també necessita d'un cert colonialisme que proporciona les matèries primeres a partir de les quals el treball aconsegueix beneficis per a la gent de bé. Un colonialisme que avui mateix també podem constatar: per a que hi haja països rics (una minoria) aquests han de ser mantinguts pels pobres (una immensa majoria), formalment lliures, però esclavitzats de fet, i sotmesos a les lleis de mercat, cosa que també es reflexa en totes les activitats lligades als conflictes bèl·lics, o en el tan denunciat treball i explotació infantil.

Un capitalisme que, potser més del que ens pensem, ha estat condicionat pel desenvolupament de les possibilitats tècniques i per la calculabilitat, la quantificació de tot i de tothom.

La manera d'aconseguir tot açò és mitjançant un sistema polític que ho afavoresca: l'actual. Un estat que no ha d'intervindre en el lliure intercanvi, el que només és possible quan el govern s'allibera de la vida econòmica, limitant-se a protegir la propietat privada i les lleis de mercat. És a dir, per aconseguir la major felicitat del major nombre possible de persones (és a dir, el treball per a la gent de res; l'augment de riquesa de la gent de bé) cal "deixar fer": que el mercat només estiga sotmés a les seues lleis. El que suposa que tot està justificat i tot és racional sempre que alimente i enriquezca la bèstia del capitalisme, això sí, al preu que siga necessari, perquè l'Estat no ha de posar la seua mà. Açò, malgrat el que sembla, no és abandonar a la natura (que ara és el mercat), la societat, sinó que implica sotmetre tothom al mercat, als fins del mercat, a la racionalitat formal: l'eficàcia, l'augment del benefici de la gent de bé.

I açò no és més que l'organització burocràtica, el sistema racional de poder, que no és més que un sistema d'autoritat que obliga les persones a que acceptem el sistema. És la forma de poder més perfecta que hom coneix, perquè ella pretén que el treballador veja el seu treball no com un esforç sinó com a un deber moral. Una organització que suposa la protecció d'una classe minoritària que té el poder econòmic, poder polític, etc., la burocràcia exigeix l'eficàcia de tota la societat, burocratitza tota la societat, és a dir, l'estructura econòmica no és més que la causa de l'estructura política.

En aquest estat de coses, en el liberalisme actual no pot donar cabuda a res que s'encarregue de la satisfacció de les necessitats de tothom, perquè açò només suposaria una disminució de la producció, del benefici, de l'eficàcia, cosa que provocaria la mort de la bèstia perquè una societat capitalista ha de satisfer, només, les necessitats mínimes d'una majoria i permet justificar els actes de les èlits de poder.

Per tant, la burocràcia és imprescindible per a tota societat moderna com la nostra en que les persones resten sotmeses a canvi del seu benestar, un benestar (fictici) que només és una gàbia de ferro. En aquesta societat mercantil hom pot satisfer les seues necessitats lliurement però, a canvi d'aquest privilegi d'una classe, el preu que paga la gent de res és el seu "esclavatge".

La societat del comerç podem definir-la com una economia en què, mitjançant els diners, s'intercanvien béns i serveis en aquesta gran màquina que és la societat on tot s'ha de deixar

en mans del mercat, en mans de la bèstia. Així, les relacions econòmiques s'han de sotmetre al principi de l'oferta i la demanda.

Per tant, l'Estat no ha d'intervindre de cap manera en el desenvolupament natural de l'economia. Per això les funcions de l'Estat han de ser mínimes, només ha de crear el clima propici per al desenvolupament natural de la societat. Per entendre-ho millor, només cal que mirem al nostre voltant: l'Estat ha de proporcionar una sèrie d'obres públiques (que no sé si és que darrerament estan molt de moda o és que prompte hi ha eleccions!) que siguen necessàries per al desenvolupament del comerç i de la societat mercantil. A més, l'Estat s'ha d'encarregar de la defensa dels ciutadans que el formen i ha de ser qui administre la justícia.

Cal que denunciem aquesta farsa que presideix les relacions interpersonals en la societat capitalista, on la lluita pels interessos privats fa que un individu sobrevisca en la competència amb d'altres, i convertint l'altre en només un mitjà per a la seua satisfacció egoista. Hem d'analitzar les relacions de producció i tot l'entramat sota el qual s'amaga la realitat de l'explotació i de la misèria. No hem d'oblidar que les relacions de producció (fruit d'un desenvolupament històric) marquen i determinen el funcionament social, les relacions interpersonals. Així, el capitalisme s'autoproclama com a defensor i promotor del treball lliure. Però açò només és la consolidació d'unes relacions de producció que es basen en l'explotació d'una gran part de la població.

Aquesta contradicció entre la situació de formal de llibertat del treballador i la seua explotació de fet és la base del capitalisme, que emmascara aquesta explotació en nom de l'eficàcia, del benefici.

No ens hem de deixar dominar pel pensament cautiú, hem de ser heterodoxos, només així serem lliures.

El capitalisme és una bèstia que s'alimenta destruint, que allibera sotmetent, i que ens engull. El progrés i la llibertat només son unes coartades per a legitimar la distribució de privilegis.

El que ens resta és l'acció, la construcció de si mateix: la llibertat (aquesta vegada no formal sinó de fet), un espai on tot està per fer.

